



St. Joseph's Journal of Humanities and Science

ISSN: 2347 - 5331

<http://sjctnc.edu.in/6107-2/>



ஐங்குறுநூறில் சமுதாயக் கூறுகள்

- ச.லீமா *

முன்னுரை

மக்கள் கூட்டமாகக் கூடி வாழ்வது சமுதாயம் ஆகும். சமுதாயத்தில் ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் விதவிதமான பழக்க வழக்க முறைகள் வந்தாலும் சங்ககால முறைகள் என்ற முறையில் சடங்குகள், வழிபாடுகள், மரபு போன்றவற்றைக் கடைப்பிடித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். சமுதாயச் சிந்தனை என்பனவற்றில் மதம், தெய்வம், வழிபாடு, சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், திருமணம், உணவு, தமிழர் மரபு, இசை, உறவுநிலை, வாணிகம் போன்ற உட்கூறுகளில் செய்திகள் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

மதம்

வேதம் என்பது மறை, வாய்மொழி முதலிய பல பெயர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது தொல் பழங்காலத்தது என்பர். நான்மறை காத்து ஒம்பும் அந்தணர்,

திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் புராணத்தைத் தொடங்கும் போதே தெய்வச் சேக்கிழார் வேதநெறியை முதன்மையாகச் சுட்டியுள்ளார். வேதநெறி-வைதீகம், அதாவது அறிவு நெறி என்கிறார் திரு.வி.க.

பார்ப்பனரின் மக்கள் குடுமித் தலையராயிருந்தனர். மிகவும் அடர்த்தியான தலைமயிரை இவர்கள் வளர்த்து வந்தனர். குதிரையின் தலை மயிருக்கு இவர்களுடைய தலை மயிரை ஒப்புக் கூறுவதிலிருந்து அறியலாம். இதனை,

“பார்ப்பனக் குறுமகப் போலத் தாமும்

குடுமித் தலைய மன்ற

நெடுமலை நாடன்”

என்ற ஐங்குறுநூறு பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

வேள்வி செய் அந்தணர்

இவர்களுக்கு ஒதுதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதயல், ஏற்றல் என்னும் அறுவகைத் தொழில் உண்டு.

* உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, தாய வளனார் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), கடலூர்-1.

நாடு பகையற்றிருப்பதனையும், மாந்தர் அவரவர் கொண்ட கடன்களைச் சரிவரச் செய்து வருதலையும் வேண்டும் என்று பார்ப்பார்கள் தம்முடைய மறையை ஒதிக் கொண்டு இருத்தலையே விரும்புவர் என்பதை,

“பகைவர் புல்லார்க பார்ப்பார் ஓதுக

என வேட்டோளே”

என்ற ஐங்குறுநூறு பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன,

தெய்வங்கள்

மக்களிடம் தங்கள் குறைகளைச் சொல்லி தீர்வு காண முடியாதவர்கள் தெய்வங்களை நாடிச் சென்று தங்கள் குறைகளைக் கூறி தீர்வு காணுவார்கள், இத்தெய்வம் பொதுத் தெய்வம், ஊர்த் தெய்வம், தெரு தெய்வம், குடும்ப தெய்வம், தனிப்பட்ட ஒருவரின் விருப்பமான தெய்வம் என்று ஒவ்வொரு கடவுளை கும்பிடுவார்கள்.

இந்திரன்

பேரர்களிலே இந்திரனுக்கு விழாக் கொண்டாடி வந்தனர். இது ‘இந்திதவிழா’ என வழங்கப்பட்டது. இவ்விழாவில் பூக்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்தி வந்தனர் என்பதை,

“இந்திர விழவறி பூவின் அன்ன”

என்ற ஐங்குறுநூறு பாடல் வரி விளக்குகின்றது.

முருகன்

முருகு என்பது அழகு. அழகு தெய்வமாகிய முருகனையும் இப்பெயர் சுட்டும். முருகன் என்றாலும் அழகன் என்பது தான் பொருள் என்றும் இளையாய் அழகியாய் ஏறார்ந்தான் ஏறே என்பது நக்கீரர் வாக்கு.

விழாக்கள்

மக்கள் பலர் கூடித் தெய்வங்களின் பொருட்டுச் செய்யும் சிறப்பே விழா ஆகும். சங்ககாலத்தில் மக்கள் இந்திரன், காமவேள் முதலிய பிற தெய்வங்களுக்கும் விழாவெடுத்துப் போற்றியமையை,

“இந்திர விழவில் விழவில் அன்ன”

என்ற வரியால் அறிய முடிகிறது. தெருவில் தெய்வம் உலாவரும் காட்சி உண்டு. மாடங்களின் மேலிருந்து விழாக்காணும் மகளிர் கைகூப்பி வணங்குவதால் இச்செய்தியை அறியலாம். தெருக்களிலே இறைவன் முன்பு நீண்ட கொடித் தண்டுகளிலே பெருங்கொடிகளைக் கட்டி ஏற்றி வருகின்றனர். காற்று எழுந்து வீசுவதனால் திரைச்சீலைகள் அசைந்தாடுகின்றன. இதனால் நிலா முற்றங்கள் தோறும் நின்று விழாக்காணும் மகளிர் மஞ்சில் புகுந்துச் செல்லும் சந்திரன் போல ஒரு கால் தோன்றி ஒரு கால் மறைந்து காணப்படுகின்றன.

வழிபாடு

கோயில்கள் பெரும்பாலும் ஊரின் நடுமயமாகத் திகழ்ந்தன. கோயில்களில் வழிபட்டு வந்த தெய்வங்கள் அவரவர் மனப்பான்மைக்கு ஏற்ற வண்ணம் பலவகை வடிவங்களை உடையனவாய் இருந்தன. “குல முதல் வழுத்தி” என்பது தங்கள் முன்னோர்களை நினைந்து வேண்டி வழிபட்டதும் ஆகலாம். ஆகவே

கடவுளருளையும், மூதாதையர் ஆசியையும், தன் திருமணத்தை விரைவில் நன்றாக நிகழ்த்திக் குறமகள் தொழுது பலியிட்டுப் போற்றி வேண்டினார். தேம்பலி என்பது தேவருணவு என்றும் இன்றும் திருக்கோயில்களில் “பலிப்பீடம்” இருப்பதும் மன்னர் தேவபலிகளை பலியிட்டு வணங்கிய மரபினை,

“மலையுறை கடவுட் குலமுதல் வழத்தித்

தேம்பலிச் செய்த வீர நறுங்கையள்”

என்ற ஐங்குறுநூறு பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

சடங்குகள்

மக்கள் தாங்கள் செய்து வரும் வழிபாடு விழா முதலியவற்றை முந்தையோர் முறைப்படி செய்து வந்தனர். இங்ஙனம் பரம்பரை வழக்கமாகச் செய்து வரும் செயல்களே சடங்குகளாம்.

பொய்யுரைக்காத ஒழுக்கத்தைப் பேணிவரும் வேலன் நம்மை அறிந்தோனும் நம்மேல் மிக அருளுடையோனும் ஆவன். மேலும் வெறியாடலில் தான் உணர்ந்த உண்மையையே உரைத்தலன்றிப் பொய்யாக எதனையும் புனைந்து உரையாத மரபினனும் ஆவன். “ஊர் முதுவேலன்” என்பதற்கு ஊருக்கு ஒருவனாக வழிவழி வேலனாக விளங்கும் முதுகுடியிலே பிறந்து, அந்த வெறியாடும் உரிமைப் பெற்று, அவ்வாறு “சாமியாடி” முருகை வேட்டுக்கழற்சிக் காய்களை முன்வைத்துக் கண்முடி எடுத்து எண்ணிக் கண்டு அந்த எண்ணினாலே சொல்லும் குறி மரபு இது எனலாம்.

நம்பிக்கை

தெய்வங்காட்டிச் சூளுரைக்கும் பழக்கமும் மக்களிடையே காணப்படுகிறது. ஒருவரது தலையைத் தொட்டும், மெய்யைத் தொட்டும், கையைப் பற்றியும் தெய்வசாட்சியாக உறுதிகூறி வஞ்சின முறைக்கும் முறை பல இடங்களில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

குறிஞ்சி நிலத்தார் தம் குலதெய்வத்தினை விட்டுப் பிரிதற்கு ஒருபோதும் நினையார். பிரியின் தெய்வக்குற்றம் நிகழும் என அஞ்சுவர் என்பதனால் இவ்வாறு கூறினார். இனி உறவு கொண்டபோது என்றும் பிரியேன் என முருகை முன்னிறுத்திச் சூளுரைத்ததனை நினைவுப்படுத்தி அது பொய்யின் முருகால் அணங்குதலும் நினக்கு உளதாகும் என்பதனை,

“பிரியா யாயினும் நன்றே விரியணர்க்

முருகமா மாமலைப் பிரிந்தெனப் பிரிமே”

இப்பாடல் வரி மூலம் அறியலாம்.

திருமணம்

திருமணம் என்பது வாழ்க்கையில் மாற்ற முடியாத ஒரு நிகழ்ச்சி. இருவரும் ஒரு மனப்பட்டாராய்ச் சிறந்து வாழ்தலே மணவாழ்க்கை, உடலால் இருவராயினும் உள்ளத்தால் ஒருவரே என்பதனால் ஒருவனும் ஒருத்தியும் பிரியாவாழ்க்கை பெற்று உடன் வாழ்தலே சிறப்பாகக் கொள்ளப் பெற்றது.

திருமணத்திற்குச் சுற்றத்தார் வந்து கூடுகின்றனர். சுற்றமும் நட்பும் சூழ மணவினை தொடங்கப்படுகிறது முழவு முதலிய இன்னிசைக் கருவிகள் முழங்குகின்றன. மணமனை புகுவார் மலர் சூடி நல்லாடை புனைந்து வருதல் உண்டு என்பதை,

“சூடுபொன் அன்ன கொன்றை சூடி

கடி புகுவனர் போல் மள்ளரும் உடைத்தே”

என்ற பாடல் வரி மூலம் அறியலாம்.

உணவு

ஆடை அணிகலன்களுக்கு மேலாக எல்லோர்க்கும் நாடோறும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது உணவு. நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அங்கங்கே விளையும் தானிய வகைகள், காய்கனி, கீரைகள், கிழங்குகள் முதலியவற்றை அவ்வப்பகுதி மக்கள் உணவாகக் கொண்டனர். காட்டில் வாழ்வார் மான், பன்றி முதலியவற்றை வேட்டையாடிய தசையையும், கடற்கரையில் வாழ்வார் மீன் முதலிய பொருள்களையும் உணவுடன் சேர்த்துக் கொண்டனர்.

திணைப்பயிர் வகைகளில் மென்திணை, செந்திணை, சிறுதிணை என்று பல உள்ளன. முற்றிய திணை, ஈன்ற கதிர் விளைந்து முற்றிய நிலையைத்தான் கூறுவர் இதனை,

“சிறுதிணை மேய்ந்த தறுகண் பன்றி”

முள்ளுடைய பன்றியை வேட்டையாடிக் கொண்டு தம் உணவாகக் கொள்ளுகின்றனர் எயினர் என்பதை,

“முளமா வல்கி எயினர்”

என்ற பாடல் வாரிகள் மூலம் அறியலாம்.

நட்பு

உயிருடன் உயிர் கலந்து ஒருயிராய் ஒன்றிய தன்மையைத்தாம் உத்தமமான நட்பு. இந்நட்பிற்குப் பிரிவு என்பது என்றும் இல்லை யாராலும் பிரிக்க முடியாத அத்தனை நெருக்கமாக அமைந்தது உயர்ந்த நட்பு.

“கடலினும் பெரிதெமக் கவருடை நட்பே”

என்னும் பாடல் வரி கடல் எவ்வளவு பெரியது அதற்கு எல்லையே இல்லை என்பது உண்மை. அது போல ஒருவருடைய நட்பு என்பது கடலைவிட பெரியது. அதுவும் அது உண்மையான நட்பு என்று கூறுகிறது.

இசைக்கலையின் ஆற்றல்

கல் மனத்தையும் கரையச் செய்து அன்பு கொள்ளச் செய்யும் ஆற்றலைப் படைத்து இருந்தது. இந்த இசைக்கலை ஆற்றலை கள்வரது சினத்தைத் தணித்து, அவர்களிடத்திலே உள்ள மறத்தைப் போக்கி, அவர் கொண்ட படைக்கலன்களையும் கைவிடும்படி செய்யவல்லது யாழிசை என்று பொருநராற்றுப்படை பாடல்கள் கூறுகின்றன.

பாணர்கள் நரம்புகளைத் தடவி எழுப்பும் யாழின் இனிய இசையானது கேட்பவர் அனைவர் மனத்துள்ளும் இனியதாய் இருப்பதுடன் அல்லாமல், இல்லறப்பண்பின் செவ்வியையும் அது பெரிதும் இன்பம் ஊட்டக்கூடியவை ஆகும். பாணர் நரம்புளர் முரற்கையானது இசைக்கும் அவருக்கும் இனிதாகிக் கேட்கும் பிறர்க்கும் இனிமை விளைவக்க கூடியவை ஆகும் என்று ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்கள் மூலம் கண்டுத் தெளியலாம்.

வாணிபம்

உழவினால் விளைவிக்கப்படும் பொருள்களையும் கைத் தொழிலாற் செய்யப்படும் பொருள்களையும் உள்நாட்டிற்கு பகிரவும், வெளிநாட்டுப் பொருள்களை உள்நாட்டிலும் பரப்பவும், பெரும்பொருளீட்டி நாட்டுச் செல்வத்தைப் பெருக்கவும், வணிகம் இன்றியமையாததென்று கண்ட பண்டையரசர். அதனை ஒல்லும் வாயெல்லாம் ஊக்கி வந்தனர்.

பகர்தல் ஏனைய பொருள்களைப் பெறக் கருகி ஏனைய நிலத்தாரிடம் (நாடு) சென்று விலைகூறல் என்று கொள்ள வேண்டும். மற்றயர் மிகவும் விரும்புகின்ற வலப்படு முத்தினை தமக்கெனப் பேணி வைக்காமல் வாணிபம் செய்வர். அது அவர்க்கு என்றும் கிடைக்கும் மலிவான பொருளாகவும் மற்றவர்களுக்கு அரும் பொருளாகவும் இருப்பதால்தான் வாணிபம் செய்வர். இதனை,

“வனைபடு முத்தம் பரதவர் பகரும்

கடல்கெழு கொண்கன்”

என்ற ஐங்குறுநூறு பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

முடிவுரை:

ஐங்குறுநூறில் சமுதாயக் கூறுகள் என்ற தலைப்பின் மூலம் பார்ப்பனர்கள் செய்யும் வேள்வி பற்றியும், தெய்வங்களாகிய இந்திரன், முருகன் பற்றி அறியமுடிகிறது. தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு, விழாக்கள் கொண்டாடியுள்ளனர். தெய்வத்தை முன்னிட்டுச் சடங்குகள், சூளுரைக்கும் நம்பிக்கை மக்களிடையே பரவியிருந்தன. திருமணச் சடங்குகள், நட்பின் ஆழம், இசைக்கலையின் மீது மக்கள் கொண்ட ஆர்வம் பற்றியும் அறியலாம். மேலும் சங்ககாலத்தில் வாணிபத்தில் எப்படியெல்லாம் சிறந்து விளங்கினர் என்றும் அறிந்து கொள்வதற்கு ஐங்குறுநூறு நூல் பயன்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.